

[C. J. F. Sven.]

af, at det var en af Demokratiets store Mærkesager at faa ophævet denne Lov, og jeg skal derfor ikke ved denne Lejlighed tage Ordet i videre Omfang — den ærede Ordførers Tale gav mig i hvert Fald ikke Anledning til det. Jeg kan ganske henvise til de Udtalelser, jeg fremsatte ved Sagens første Behandling her i Tinget, og anbefale mine Meningsfæller at stemme imod Lovforslaget.

Veistrup: Det er rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at den Lov, som man populært kalder for Tugthusloven, har vakt megen Uvilje rundt omkring i Landet og først og fremmest inden for Arbejderbevægelsen. Naar dertil kommer, at ingen med Rette kan paastaa, at der foreligger nogen Nødvendighed for at opretholde denne Lovgivning, forekommer det mig rimeligt, at man ophæver den saa hurtigt som muligt. Jeg mener, at Loven er overflødig. Det ærede 5te Medlem for 4de Kred (Stensballe) gjorde ganske vist opmærksom paa en Mængde af de Domme, der er fældet, og jeg ved ikke, om det ærede Medlem dermed mente, at i samme Øjeblik, vi ophæver denne Lov, glider vi ud i det tomme Rum, saa har man i Virkeligheden ikke nogen Lov, der kan hindre Ting, som strider mod den nuværende Samfundsorden paa dette Omraade. Jeg tror, dette er en fuldkommen Misforstaaelse; jeg tror, at den almindelige Lovgivning vil være tilstrækkelig til at ramme de Misbrug, som finder Sted paa den ene eller den anden Maade, og jeg finder det rigtigt, at disse Misbrug dømmes efter vor almindelige Lovgivning.

Jeg lagde Mærke til en Udtalelse af det ærede 5te Medlem for 4de Kred, en Udtalelse om, at man vilde ophæve denne Lov for at lette Organisationernes Magtmisbrug. Det turde dog være en Misforstaaelse at tro, at naar man ønsker denne Lov ophævet, er det for at lette Organisationernes Magtmisbrug; men det kan være, det var en Fortalelse af det ærede Medlem — det var maaske ikke saa slemt ment.

Jeg anbefaler at stemme for Lovforslaget om at ophæve denne Lov, der, som jeg sagde før, har vakt saa megen Uvilje her i Landet.

Johs. Clausen: Den ærede Ordfører (Ch. Petersen) fremhævede, at det i Dag var sidste Gang, dette Lovforslag var til Behandling, for nu vilde Erhvervs- og Arbejdsmiljøloven blive ophævet, og det er jo ganske rigtigt.

Paa Baggrund af de mange Aars Forhandlinger, der har været ført om denne Sag, inden den blev til Lov, og i Aarene siden efter, turde det maaske derfor være paa sin Plads ligesom at kaste et Blik tilbage, og jeg vil da sige, at naar man bl. a. fra det Parti, jeg tilhører, efter Krigen søgte at fremme en Lovgivning om Erhvervs- og Arbejdsmiljø, saa gjorde man det, fordi man saa Fagorganisationernes voksende Magt og havde Erfaring for deres Overgreb paa forskellige Omraader baade mod den enkelte Arbejder og mod den enkelte næringsdrivende. Ud herfra voksede Kravet om Lovens Tilblivelse, og det, man søgte opnaaet gennem Loven, var ved en Sikring af Grundlovens Tilsagn om Erhvervsfrihed at skabe et Bolværk imod Organisationernes Overgreb. Loven vedtoges som bekendt den 20. Marts 1929, under voldsom Modstand særlig fra Socialdemokratiet: Der var ikke de Ulykker, som tænkes kunde, som man ikke forberedte Folket paa vilde følge i Lovens Spor.

Det kunde da være rigtigt nu efter 8 Aars Forløb at spørge: Hvad er der saa sket? Er der sket noget som helst voldsomt eller uretfærdigt over for Arbejderklassen eller over for andre Grupper af vort Folk? Hertil maa man svare et absolut Nej. Alle de store Ord, der blev brugt i Agitationsøjemed og tjente til Stemmekøb, har vist sig uden Hold i Virkeligheden. Mit Partis Ordfører har fremhævet forskellige Domme, der tydeligt viser dette, og ikke en eneste Dom er under Behandlingen i dette eller i det andet høje Ting blevet fremdraget som særlig uretfærdig eller urimelig. Der er ikke paa et eneste Omraade ført sagligt Bevis for, at denne Lov var meningsløs eller uretfærdig over for Grupper af Befolkningen. Loven har udelukkende vendt sig imod enhver uberettiget Begrænsning af den enkeltes frie Adgang til Erhverv og til Arbejde, og det var det, der var Lovens Mening: at være Samfundets Beskyttelse for den enkelte, der blev udstødt af Organisationerne. De Aar, Loven har virket, har da ogsaa vist, at den har hindret Overgreb til alle Sider, ikke mindst hvor Organisationerne paa et eller andet Omraade har villet tvinge den enkelte Arbejder. Men nu skal der altså være frit Slag for Organisationsmagten, og det vil her i Landet sige for den største og den stærkeste Organisation, vi har: der lægges en enevældig Magt i den store Fagforenings Haand, de smaa og de frie Organisationer vil enten blive opløst, eller de maa bøje sig for den store.

Ved Sagens første Behandling nævnte